

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ;

(Άρθρο τεύχους πνευματιστού Soulize)

ΠΟ την πιό μακρινή άρχωση της σήμερα, οι άνθρωποι πιστεύουν στα διάφορα θαυματουργά φύλαξτά, και στις υπερφυσικές λιδότητες μερικών αντικεμένων.

Και ο' αυτήν άλογη της έποχη μας, την έποχη του «φρεαλομού», ινάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι έχουν την πεποίθηση, διτις κρατούν επάνω τους ένα όροφο φύλακτό, δεν θα πάθουν ποτέ κανένα κακό. Έποις ινάρχουν έναν ποτέναν ποτέναν στην προσφέρουν ένα εμαγεμένο αντίκειμα στο πρόσωπο ποτέ άγαποτόν, όταν τό κάνουν νά τούς άγαπηση κι' απότο. Πρό πάντων ή γυναίκες, ίδιως η χωρικές, πιστεύουν ότι είναι δινατόν μ' ένα «μαγικό» πρόγαμο νά έμπνευσην ζωτικά και ουμάτια.

Άραγε έχουν τόσο άδικο διοί ποτέναν στη θαυματουργή ιδιότητα μερικών πραγμάτων;

Καθώς έχει έξαρσισθεί από διαφορών σοβαρούς έπιστημονες, κάθε πρόγαμα ποτέ άγγιζουν, κάθε πράγμα ποτέ έχουμε έπάνω μας, πάντες υπάρχουν από τον έπαντο μας, από την δίναμη μας, από τον άτομικό μας τύπο, παγητισμό, Άπτο ότι οι ήζεροι φάνεται και οι μάγοι του παλιού καιρού και χρησιμοποιούνται για τις πράγματα, τα άποια προφορούντων κατ' είνεταιν από το πρόσωπο το διοί ηθελαν να μαγεψουν.

Άλλα κι' οι σύγχρονοι εμαγοι στά ίδια μέσα καταφεύγουν.

«Οι τώρα πιστεύεται από πολύ κόσμο, διτις διαφέρουν στο πρόσωπο ποτέ μάς ένδιαφέρονται. Φ' αρχίστηκαν από νάδιαφέρεται για μάς.

Σέ μερικά χωριά της Γαλλίας πιστεύουν διτις ή άγαπην μεταβίδεια μή τά... χαρτιά της τράπουλας! Στην περίπτωση αυτή ένας έωστεψμένος χωρικός διώλεγει από την τράπουλα ένα ρήγα και μάς ιτάμα. Και είναι σαράντα μερικά και σαράντα νύχτες τα φύλακτα στην καρδιά του. Κάθε βράδυ, πρίν κομψηθεί, κυττάζει την ιτάμα και σκεπτόμενος την γυναίκα που άγαπαται, λειπτάκια: «Θέλω νά μ' άγαπήσης! Θέλω νά μ' άγαπήσης!». Υστερα βάζει πάλι την ιτάμα μαζί με τον ρήγα, πρόσωπο μέ πρόσωπο, και τα ξαναρμάνει και τα δύο έπάνω στην καρδιά του. «Οι τώρα μως περάσουν ή σαράντα μέρες, ή έωστεψμένος νέος πρέπει νά στείλη τα δύο αυτά χαρτιά στην άγαπητην του. Άλλα πρέπει νά της τα στείλη με τέτοιο τρόπο, διότι αυτή νά μήν καταλάβη τίποτα.

Γ' αυτό διτις τα στείλη κρυμμένα μέσα σέ κάτιο δώρο, μέσα στο βάθος ένδος φραΐου κουτιού ή άναμεσα στην φόρμη μιας τσιτάτας, ή μέσα σε κάτιο πάδρο. Η πάντος θεωρείται πιο απότελεσματικό διτις τα χαρτιά είναι κρυμμένα σ' ένα πράγμα ποτέ θα το χωτάπταν πάντα σχεδόν μαζίν η νέα. Έννοείται διτις μέ διδού μέσον μπορεί και μάς γυναίκα νά έλκει την σκέψη και την καρδιά ένος άνδρος.

Καθώς μάλιστα δεβαώνονται οι Γάλλοι χωρικοί, τα κωάγρια αυτά, μέ τά διατάξια, μέ τὸν ρήγα δηλαδή και την ιτάμα, είναι άλλατα.

Άν πρόκειται για ξανθά πρόσωπα, ή οήγας και ή ιτάμα πρέπει νά είνε κούτι ή καρό, και από πρόκειται για πρόσωπα μελαχρινά, πρέπει νά διαλέξουμε οηγά και την ιτάμα σταθι.

Καθώς φαίνεται, μεγάλο ούλο παίζει στά μάγια εκτός ποτέ μαγνητισμού και δ... ίλεκτρισμού.

Στην περίπτωση αυτή μπορούμε για παραμοιάσωμε το πρόσωπο ποτέ μέ διδού μέσον τον άρνητικό ποτέ τον ήλεκτρισμό, ένδομεις είμαστε δι τετοίκα. «Ο άνδρας δηλαδή ή διοίς θέλειν ν' άγαπητήν από μάς γυναίκα, παίζει τὸν ρόλο τον πομπού, ένων ή γυναίκα είνεται δέκτης.

Όποιον λοιπόν σκεφθούμε πολὺ έντονα ένα πρόσωπο, ή σκέψης μας διτις μεταβιβαστή σ' αυτό και διστοιχίσθητα διτις το κάνη νά μάς σκεφθή κι' έκενο.

Πιστεύεται άκομα διτις, έκτος από τα πράγματα τα διοία μαγνητιζούνται μέ τὴν συματική μας έπαρην, πάραχον κι' άλλα μαγνητισμένα, από την ίδια τὴν φύση. Χρησιμοποιώντας λοιπόν τα πράγματα αυτά μπορούμε, διτις θέλουμε, νά έλκεισουμε τὴν συπτάσθια τῶν προσώπων ποτέ άγαποτύμε.

«Αν, λέει κάποιος μάγος τὸν Μεσαίωνος, θέλεται νά σᾶς άγαπήση ένα πρόσωπο, προσφέρετε σ' αυτό φύλλα φοινικιάς ή ένα άστρο ποτίνο». Απ' αυτό φάνεται διτις τὰ φύλλα τῆς φοινικιᾶς και οι λευκοί κοϊνοί έθεωρονται, κατά τὸν Μεσαίωνα, πάσι είχαν μαγεῖς ίδιότητες.

Ένας άλλος πάλιν μάγος κι' άλλημαστής δεβαίνει διτις διτις ή διτις μέταλλα, έκεινο ποτέ έπειρεται περισσότερο από τὸν φυχικό μας

μαγνητισμό είνε τὸ διόπτη, και για νά έλκεισουμε ένα πρόσωπο πρέπει νά του προσφέρουμε ένα κόσμημα δομημένο.

Άπο τὶς παλιέμενες πέτρες πάλι, ή ποτὲ θαυματουργές είνε τὸ φυσικά, τὰ μαργαριτάρια και τὸ διόπτρο πορφύλι.

Έτσι, δι προσφέρουμε σε μά γυναίκα ένα περιδέραιο μαργαριταρένιο, δεν θά τὸν πολύτιμο δώρο, άλλα και θά της χρειώνωμε ένα ποτέδομο μεταδόμουμε και τίνη άγαπη τὸν νικηθόντας για τὸν πετύχουμε τὸ σκοτό μας.

Καθώς λένε, τὰ μαργαριτάρια ποτὲ πάντων, είνε ένα θαυμάσιο μέσο πετυδόσεως τῶν φυχικῶν άστρινούλων τοῦ έφορτεμένου ποτὲ τὸ πρόσωπο ποτέ άγαπατέ.

Άν δὲν πιστεύετε νά προσφέρετε μαργαριτάρια στὸ λατρευτὸ συγγάνευμα, καίστε τὸν ένα ποτέμηνο δάσημενο, ένα μπούκετο κρένα ή ένα κλωνάρι φοινικιᾶς.

Έναν θέλεται νά σᾶς άγαπατον, έχετε έπάνω σας ένα διάσπρο τριαντάφυλλο ή άνθη ιεροβοτάνης, τὰ διοία καθὼς ιερές έχαστε τὴν άγαπην.

Η γαλάζιες πάλι πέτρες θεωρούνται ως φύλακτο κατὰ τῆς βασικανίας καὶ φάνεται δι πραγματικά άποτελούν ένα είδος άλεξισέων για τὸ κακό μάτι.

Ελδαμε τελευταία, μέ τὰ ίδια μας τὰ μάτια κατί σχετικό, ποτὲ μᾶς έκανε μεγάλη έντυνωση.

Ένα δώρο κοίτεται περινούμε μά μέρα στὸ δρόμο μπροστά μας. Φορούσε στὸν κάταποτρο ίαμό του ένα περιδέραιο από μεγάλες γυναικίες πέτρες.

Κάποιος από τὴν συντροφιά μας, γνωστός για τὸ εκακό του μάτι, κύπτεται τ' ομορφό πορτίτοι και είπε μὲ λαχτάρα :

Τί ώραια κοπέλλα!

Άμεσως τότε τὸ γαλάζιο περιδέραιο τῆς νέας έποστασε, και ή κάντρες του σπόρτασαν κάτω. Ή περιστρέψεις γάντσων κι' έποσαν.

Τὸ εκακό πήγε στὸ περιδέραιο, και ἔτσι ή κοπέλλα ουρθήρε.

«Ωστε, καθώς φάνεται, ή διάφορες προλήψεις τοῦ λαοῦ έχουν καταίσια άληθηνή βάση.

Στὴν Ιταλία πιστεύουν διτις και τὰ κοφάλλα φυλάνε από τὸ εκακό μάτι.

Σὲ άλλα μέρη, και πρὸ πάντων στὴν Ιταλία, φειδωνίων ως πρωτανικούτο κατὰ τῆς βασκυνίας τὰ κέφατα τοῦ έλαφου.

Ο λαός θεωρεῖ ως εγγονοσύζικα τὰ διάλιλλα. Φαινεται διτις ή τὸ δόσιμα αὐτές πέτρες, μὲ τὶς λευκοδιδινές και λευκοπάλαισες άποχρώσεις, έχουν έπιβλατής.

Άπο τὶς άλλες πέτρες, τὰ διοικατίνια φέρονται τὸν έφωτα, τὰ σμαράγδια τὴν αίσιοδοξία, και οἱ σάτιφειοι τὴν πάστη.

Λέγεται δικύα διτις τὸ κόκκινο είνε τὸ χρώμα τῆς άγαπης και τῆς χαράς, τὸ πρόσωπο τῆς έλλοπος και τὸ θαλασσού τῆς πάτερος.

Πάντα δὲ κάτωσι αύγησηα κρύβεται σε κάθε πρόλημα.

Σὲ πολλές μεσημερινές καρφες έπειρεται ως ένα θαυματούργο φύλακτο άγαπης και τὸ πετρό τοῦ περιστερού.

Δὲν ιπάρχει άμφισσια διτις τὸ περιστέρι, τὸ άγαπημένο πούλι τῆς Αφροδίτης, τὸ σύμβολο τοῦ άγνωστου, έχει μυστηριώδεις μαγνητικές ίδιότητες. Εἰνε δὲ γνωστὸ πόσιο τὸ περιστέρι είνε παθητικό και ποτὸ στὸν έφωτα του. Κι' θριασίων είδη έπτωμαν είνε προκαστεμένα από τὴν φύσι με μυστηριώδη έλκυστική δύναμι.

Ο μέγας φυσιοφίρης Φάμπτο άναφέρει κάποια πεταλούδα ποτὲ έχουν νά δρίσκη τὸ πάρι της κι' διταί είνε πολὺ μαχρά ή κι' θαντού έχουν περιωρισμένο σε μέρος κλειστό.

Ο ίδιος δι τὸ Φάμπτο έκριψε μά μέρα σ' ένα κούτι μια θηλυκά πεταλούδα τοῦ είδους αὐτού, κι' έβαλε τὸ κούτι σ' ένα διωνάτιο με παράθυρα κλειστά. Σὲ λόγο ένα σωρὸ άφενικές πεταλούδες φερεούγιζαν έξω από τὰ παράθυρα, προσπαθώντας νά μποτίν μέσα στὸ δωμάτιο. Ο Φάμπτο διοίξει τότε τὰ παράθυρα κι' άμεσως ή πεταλούδες δρώμησαν μέσα στὸ δωμάτιο, και περιτριγύρισαν τὸ κούτι διού ήταν κλειστά πεταλούδα.

Καθώς έκριψε δι τὸ Φάμπτο έκριψε μά μέρα σ' ένα κούτι μια θηλυκά πεταλούδας είνε ένα είδος διωνάτων τοῦ θαυμάσιο μέσο συνεννόήσεως μεταξύ τους.

«Επειτ' από αυτά, δὲν είνε καθόλου παράξενον, διτις άνθητερες ψυχικές ίδιότητες, μπορεί κάποια νά συνεννούται μ' έναν άλλο θηλυκό του, μόνο με τὴν ψυχική του άκτινοβολία;

